

«ΑΓΓΕΛΙΚΑ»
ΤΕΤΑΡΤΗΝ 2 μ.μ. διὰ ΚΕΡΚΥ-
ΡΑΝ, ΒΡΙΝΔΗΣΙΩΝ, ΒΕΝΕΤΙΑΝ,
ΝΤΟΥΜΠΡΟΒΝΙΚ.

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ
ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ

Την επόμενη Τετάρτη, 2 το μεσημέρι ακριβώς, φεύγουμε κι εμείς, ανυπερθέτως. Θα «ταξιδέψουμε» με το ΑΓΓΕΛΙΚΑ διά Κέρκυραν, Βρινδίσιον, Βενετίαν, Ντούμπροβνικ. Πάρτε μαζί σας και κάτι ζεστό. Το βράδυ, μετά τον Ισθμό, πέφτει στο κατάστρωμα ψυχρούλα...

Ραντεβού με το ΑΓΓΕΛΙΚΑ

Ο παλιός ελληνικός κινηματογράφος είναι μια παρεξηγημένη ιστορία. Για τους ειδικούς, κριτικούς και σινεμαδόφιλους, μια απλοϊκή προσπάθεια, που την κοπάνε με συμπάθεια λόγω εντοπιότητας και μόνο. Γιατί αν τον κοιτάξουνε αυστηρά κι αντικειμενικά, και μάλιστα σε σύγκριση με τον ευρωπαϊκό ή τον αμερικάνικο, θα πρέπει να τον χαρακτηρίσουν για πέταμα. Αν πάρουμε άλλωστε τα περιοδικά και διαβάσετε τις κριτικές, θα με καταλάβετε. Το ανώτερο που έχω δει εγώ είναι δύο αστεράκια στα πέντε και πολλή πολ-

λή συγκατάβαση. Για τον απλό άνθρωπο μιας κάποιας ηλικίας, πάλι, ο ελληνικός κινηματογράφος είναι, μαζί με πολλά άλλα, και μια επιστροφή στο παρελθόν του. Γι' αυτό και δεν θα πάψει ποτέ να

τον αγαπά και να βλέπει τις ταινίες του. Κάποιες μάλιστα ξανά και ξανά και ξανά χωρίς να τις βαριέται. Μια από αυτές είναι και το «Ραντεβού στην Κέρκυρα»...

Στις διαφημίσεις και στις κριτι-

κές, και τότε που πρωτοπροβλήθηκε, πίσω στο 1960, αλλά και τώρα, πάνω-πάνω, το «βαρύ πυροβολικό», το λαμπερό ζευγάρι των πρωταγωνιστών: Καρέζη - Αλεξανδράκης. Δύο ονόματα, που τότε γέμιζαν ό-

ΣΠΥΡΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΗΣ

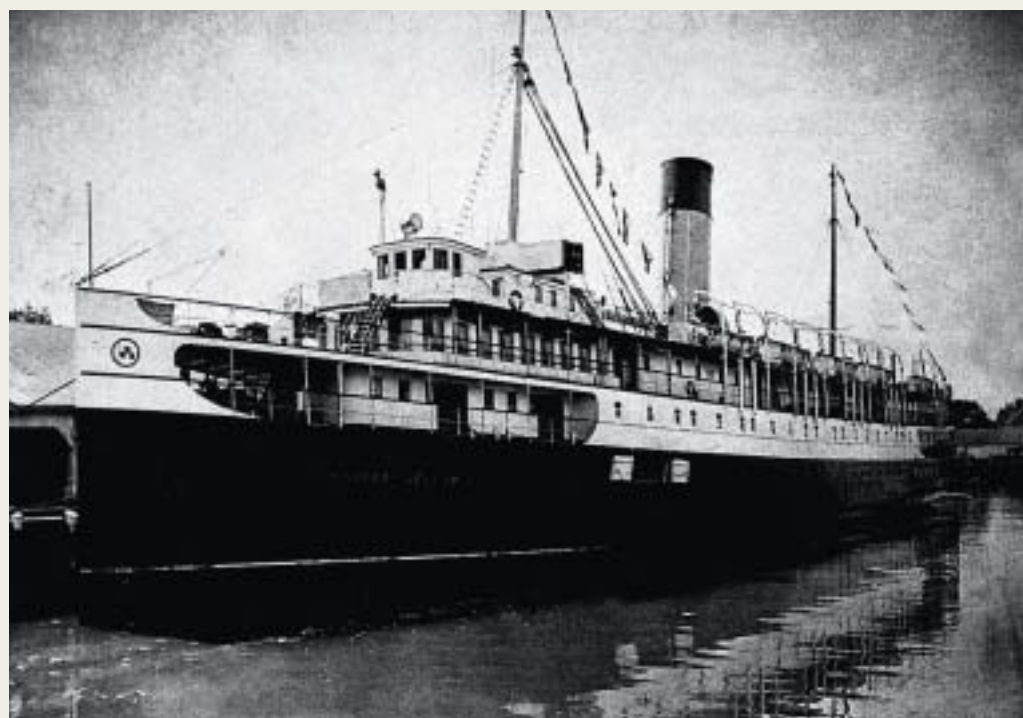
νειρα και ταμεία και σήμερα κερδίζουν, μόνο και μόνο επειδή είναι αυτά, ένα αστεράκι bonus. Κι όμως τα πράγματα δεν είναι έτσι... Επειδή πρωταγωνιστής στην ταινία δεν είναι ούτε η Καρέζη, ούτε ο Αλεξανδράκης, αλλά...

Το «ΑΓΓΕΛΙΚΑ»

Το ΑΓΓΕΛΙΚΑ είναι η ακτοπλοΐα των παιδικών μας χρόνων. Η πρώτη κι αξέχαστη εντύπωση από τον Πειραιά. Ένα μαύρο, μακρύ σκαρί κι από πάνω μια τεράστια, ψηλόλιγνη, πορτοκαλιά τσιμινιέρα, με ένα περιεργό λογότυπο. Ένα «Α» μπλεγμένο με ένα «Τ»! Η ματιά μας και η ψυχή μας φαίνεται δεν ήθελαν τίποτα παραπάνω, γι' αυτό κι αυτή την εικόνα κράτησαν για πάντα μέσα μας. Θυμάμαι, πως όποτε με κατέβαζαν στον Πειραιά η πρώτη μου ματιά ήταν κατά τη γνώριμή μου θέση, και το ΑΓΓΕΛΙΚΑ ήταν πάντα εκεί. Δεν ξέρω αν ήταν σύμπτωση, αν εγώ θυμάμαι στραβά ή αν επιτηδες δεν θέλω να θυμάμαι ίσια. Για μένα ήταν πάντα εκεί και μάλλον είναι εκεί ακόμη. Λες και δεν ταξίδευε, λες κι ήταν μονάχα ένα σύμβολο, το σύμβολο του βαποριού που ανοίγεται στο πέλαγος, γι' αυτό κι αυτό στεκότανε εκεί, στο ►

ΣΠΥΡΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΗΣ

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΑΜΕ ΜΕ ΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΜΑΣ ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΙΑ.

ΤΟ ΑΓΓΕΛΙΚΑ ΕΧΕΙ ΕΔΩ ΚΑΙ ΠΑΡΑ ΠΟΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΑΨΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ